

VENDIM
Nr.17, datë 16.5.2011

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	Kryetar	i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	Anëtar	i	“	“
Xhezair Zaganjori	Anëtar	i	“	“
Petrit Plloçi	Anëtar	i	“	“
Sokol Sadushi	Anëtar	i	“	“
Sokol Berberi	Anëtar	i	“	“
Admir Thanza	Anëtar	i	“	“
Altina Xhoxhaj	Anëtare	e	“	“
Vitore Tusha	Anëtare	e	“	“

me sekretare Blerina Çinari, në datën 15.2.2011 mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.47/32 akti që i përket:

KËRKUES: Marjan Stojani, përfaqësuar nga avokati Skënder Demiraj, me prokurë.

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Përgjithshme, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi, si të papajtueshme me Kushtetutën, të vendimeve: nr.21, datë 16.1.2009 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe nr.728, datë 2.7.2010 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë (Dhomë Këshillimi).

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 43, 131/f dhe 134/g të Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes, Vitore Tusha, përfaqësuesin e kërkuarit që u shpreh për pranimin e kërkesës dhe pasi bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Kërkuari është deklaruar fajtor nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Kurbin me vendimin nr.60, datë 29.4.2008 për veprën penale “të armëmbajtjes pa leje të armëve luftarake”, parashikuar nga neni 278/2 i Kodit Penal (KP) dhe është dënuar me 2 (dy) vjet burgim.

Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr.21, datë 16.1.2009, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të dënimit.

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në Dhomë Këshillimi, me vendimin nr.728, datë 2.7.2010, ka vendosur mospranimin e rekursit.

Kërkuari ka paraqitur në Gjykatën e Lartë edhe një kërkesë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit penal nr.60, datë 29.4.2008 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin, kërkesë e cila është pranuar me urdhrin nr.19, datë 31.3.2009 të Kryetares së Gjykatës së Lartë.

Kërkuari i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) në datën 20.9.2010 duke pretenduar shfuqizimin si antikushtetues të vendimeve të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë (Dhomë Këshillimi), pasi ato i kanë cenuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor në drejtimit e mëposhtme:

- *Është cenuar e drejta e mbrojtjes.* Gjatë gjykimit të çështjes në Gjykatën e Apelit Tiranë kërkuari është gjykuar në mungesë, si rezultat i mosrespektimit të dispozitave procedurale penale për njoftimin e të pandehurit, në gjendje të lirë. Ndonëse ai është përfaqësuar nga mbrojtësi i tij,

ky i fundit nuk ka qenë i autorizuar me prokurë për ta përfaqësuar në mungesë në Gjykatën e Apelit.

- *Është cenuar e drejta e ushtrimit efektiv të ankimit* për shkak të moskalimit të rekursit për shqyrtim në seancë plenare, ndonëse përmbante shkaqe të plota dhe të bazuara në ligjin material dhe procedural. Kolegji Penal, në Dhomën e Këshillimit, nuk ka atributin të shqyrtojë shkeljet e pretenduara, pasi këto merren në shqyrtim gjatë procesit gjyqësor, në prani të palëve.

- *Nuk është respektuar standardi kushtetues për arsyetimin e vendimit nga gjykata.* Gjykata e Apelit dhe Gjykata e Lartë nuk argumentojnë shkaqet dhe arsyet që kanë çuar përkatësisht në fajësinë e kërkuesit dhe në mospranimin e rekursit.

Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, në parashtrimet e paraqitura me shkrim, prapësoi si vijon:

- Është i pabazuar pretendimi i kërkuesit se Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka marrëtribute të seancës gjyqësore dhe se vendimi i mospranimit të rekursit ka cenuar elemente të procesit të rregullt ligjor. Mosarsyetimi nga Kolegji Penal i shkaqeve të mospranimit të rekursit përbën tashmë një praktikë të konsoliduar që nuk cenon standardin kushtetues të arsyetimit të vendimeve gjyqësore.

- Në kundërshtim me sa pretendon kërkuesi për cenimin e së drejtës për t'u mbrojtur, së drejtës për t'u dëgjuar dhe të drejtës së ankimit, në kuptim të neneve 42 e 43 të Kushtetutës, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në Dhomë Këshillimi, nuk ka cenuar asnjë prej elementeve të procesit të rregullt ligjor dhe ka vepruar në përputhje me Kushtetutën dhe Kodin e Procedurës Penale (KPP).

- Kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike në dispozicion për pretendimet se procesi i zhvilluar në Gjykatën e Apelit është i parregullt, pasi nuk janë respektuar kërkesat ligjore për njoftimin e të pandehurit në gjendje të lirë, për përfaqësimin ligjor, ndërkohë që kërkuesi ishte në mungesë, ose dhe për mosekzistencën e veprës penale.

II

1. Në lidhje me pretendimin për cenimin e të drejtës së mbrojtjes

Kërkuesi ka pretenduar se gjatë gjykimit të çështjes në Gjykatën e Apelit Tiranë dhe në Gjykatën e Lartë atij i është cenuar e drejta për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës.

Gjykata konstaton se nga përmbajtja e dokumenteve të administruara në dosjen gjyqësore, pretendimet e mësipërme nuk janë ngritur nga kërkuesi në rekursin e paraqitur në Gjykatën e Lartë, duke mos respektuar kështu standardin kushtetues të shterimit të mjeteve juridike përpara paraqitjes së kërkesës në Gjykatën Kushtetuese, sanksionuar nga neni 131, shkronja "f" e Kushtetutës.

Gjykata rithekson se rregulli i vendosur nga dispozita e mësipërme kushtetuese e detyron kërkuesin që, për zgjidhjen e çështjes së tij, t'i drejtohet të gjitha instancave gjyqësore të zakonshme përpara se t'i drejtohet kësaj Gjykate. Juridiksioni kushtetues për shkeljen e të drejtave themelore për një proces të rregullt bëhet i mundur kur kërkuesi shteron mjetet e ankimit pranë gjykatave të sistemit gjyqësor. Shterimi nënkupton që kërkuesi duhet t'i shfrytëzojë, në shkallët e sistemit gjyqësor, të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të të drejtave të pretenduara. Mjetet ligjore shterojnë kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.1, datë 25.1.2010*).

Në këtë kuptim, Gjykata vlerëson se kërkuesi nuk ka shfrytëzuar mjetet efektive, për të realizuar ndreqjen e shkeljes së të drejtës së tij për një proces të rregullt ligjor dhe, për rrjedhojë, ai nuk legjitimohet të vërë në lëvizje gjykimin kushtetues.

2. Në lidhje me pretendimin për cenimin e ushtrimit efektiv të së drejtës së ankimit në Gjykatën e Lartë

Kërkuesi ka pretenduar, gjithashtu, se Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, duke vendosur mospranimin e rekursit në Dhomën e Këshillimit, ka cenuar të drejtën e ankimit, sepse ky Kolegj nuk ka atributin të shqyrtojë shkeljet e pretenduara, pasi ato merren në shqyrtim gjatë procesit gjyqësor, në prani të palëve.

Në jurisprudencën e saj të vazhdueshme, Gjykata ka vlerësuar se është kompetencë e Kolegjit të Gjykatës së Lartë të analizojë dhe të vlerësojë në Dhomë Këshillimi nëse shkaqet e ngritura në rekurs janë në përputhje me kërkesat e ligjit. Në rast se ky Kolegj, në Dhomën e Këshillimit, krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs objektivisht nuk gjejnë mbështetje në aktet e administruara në dosjen gjyqësore, atëherë është në kompetencën e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese: nr.19, datë 19.7.2005; nr.4, datë 25.2.2009; nr.18, datë 8.7.2009; nr.1, datë 25.1.2010*).

Në rastin konkret, Gjykata konstaton se, nga pikëpamja kushtetuese, vendimi i Kolegjit Penal për mospranimin e rekursit, të paraqitur nga i pandehuri, nuk vë në dyshim të drejtën e tij për një proces të rregullt ligjor. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson si haptazi të pabazuara pretendimet e kërkuesit për cenimin e të drejtës së ankimit si rezultat i mospranimit të rekursit nga Kolegji Penal, në Dhomë Këshillimi.

3. Në lidhje me pretendimin për mosarsyetimin e vendimeve gjyqësore

Kërkuesi ka pretenduar, gjithashtu, se vendimet e dhëna nga Gjykata e Apelit Tiranë dhe Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, kanë cenuar standardin kushtetues të arsytimit të vendimeve, parashikuar nga neni 142/1 i Kushtetutës. Sipas tij, Gjykata e Apelit nuk ka pasqyruar me saktësi dhe vërtetësi faktet dhe rrethanat e çështjes dhe ka arritur në përfundime të gabuara, pa u bazuar në provat e administruara gjatë gjykimit të çështjes, kurse Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë nuk ka arsyetuar shkaqet e mospranimit të rekursit.

Gjykata rikonfirmon qëndrimin se arsytimi i vendimeve gjyqësore është një element i së drejtës për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të neneve 42 dhe 142/1 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ).

Edhe Gjykata Europiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ) në jurisprudencën e saj ka vlerësuar se e drejta që i garantohet një ndërgjyqësi prej nenit 6 të KEDNJ-së përfshin edhe arsytimin e vendimeve të marra nga një gjykatë vendase për çështjen e tij. Sidoqoftë, detyrimi që ka gjykata vendase për të arsyetuar vendimet e saj, nuk mund të interpretohet sikur kërkohet arsytim i detajuar për çdo pretendim të palës ndërgjyqëse. Masa e arsytimit të vendimit varet nga natyra e vendimit në fjalë. Veçanërisht gjatë gjykimit të çështjes nga Gjykata e Lartë, kur kjo e fundit nuk pranon një rekurs, për shkak se nuk është parashtruar baza ligjore e çështjes, kërkesat e nenit 6 të KEDNJ-së mund të plotësohen me një arsyetim shumë të kufizuar (*shih vendimet e GJEDNJ-së në çështjet “Marini kundër Shqipërisë”, datë 18.12.2007, §105-106; “Mishqjoni kundër Shqipërisë”, datë 7.12.2010, § 51*).

Elementet që duhet të përmbajë një vendim penal përcaktohen shprehimisht nga KPP-ja, që parashikon, gjithashtu, se nëse vendimi nuk arsyetohet, ai është i pavlefshëm. Koncretisht, neni 383 i KPP-së përcakton, ndër të tjera, detyrimin e gjykatës për të pasqyruar në vendim parashtrimin e përmbledhur të rrethanave të faktit dhe provat mbi të cilat bazohet vendimi, arsytet për të cilat gjykata i quan të papranueshme provat e kundërta, si dhe dispozitivin, duke treguar nenet e zbatuara të ligjit. Vendimi gjyqësor duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.12, datë 2.4.2008 dhe nr.8, datë 16.3.2011*).

Në çdo rast, vendimi gjyqësor duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre. Ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë. Ato duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i

cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë. Këto argumente duhet të jenë, gjithashtu, të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese. Përfundimet e pjesës arsyetuese duhet të bazohen jo vetëm në aktet ligjore, por edhe në parimet dhe rregullat që karakterizojnë mendimin e shëndoshë e logjik (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.7, datë 9.3.2009; nr.23, datë 23.7.2009; nr.38, datë 30.12.2010; nr.8, datë 16.3.2011*).

Në rastin konkret, Gjykata konstaton se vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë nr.21, datë 16.1.2009, duke u mbështetur në përshkrimin e rrethanave të çështjes, në analizën e provave dhe logjikën e fakteve të marra në unitet, ka arritur në përfundimin se vendimi i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin, për sa i përket fajësisë dhe masës së dënimit, është i drejtë dhe i bazuar në ligj dhe prova dhe si i tillë duhet të lihet në fuqi. Vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë pasqyron tërësinë e fakteve/ngjarjeve ashtu siç janë administruar në gjykim, si dhe mënyrën mbi bazën e të cilës janë analizuar dhe vlerësuar provat që kundërshtojnë njëra-tjetrën.

Bazuar në standardet e mësipërme kushtetuese dhe në rrethanat e çështjes, Gjykata vlerëson se argumentet e Gjykatës së Apelit Tiranë janë të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese të vendimit të kësaj gjykate dhe nuk cenojnë ndonjë prej elementet e arsytimit të vendimit gjyqësor. Në vlerësimin e Gjykatës nuk rezulton që vendimi i kundërshtuar të jetë jologjik, të ketë kundërthënie, të mos ketë referencë në ligjin e zbatueshëm dhe të mos respektojë elementet e përmendura më sipër. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se ky vendim nuk cenon kërkesat që lidhen me arsytimin e vendimit gjyqësor dhe pretendimi i kërkuarit në këtë aspekt është i pabazuar.

Për sa i përket pretendimit të kërkuarit se edhe vendimi nr.728, datë 2.7.2010 i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë nuk ka arsyetuar shkaqet e mospranimit të rekursit, Gjykata vlerëson se edhe ky pretendim është haptazi i pabazuar. Kjo formë arsytimi e vendimit të mospranimit të rekursit shpreh në thelb shkaqet e mospranimit të rekursit nga ana e Kolegjit Penal gjatë shqyrtimit të tij paraprak në Dhomën e Këshillimit dhe nuk paraqet ndonjë mangësi, e cila mund të ndikojë negativisht në drejtim të garantimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor të kërkuarit.

Përfundimisht, Gjykata arrin në përfundimin se gjatë gjykimit të çështjes në Gjykatën e Apelit Tiranë dhe në Gjykatën e Lartë, kërkuarit Marjan Stojani nuk i është cenuar e drejta për një proces të rregullt ligjor, në vështirësi të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNj-së.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131 shkronja “P” dhe nenit 134, pika 1, shkronja “g” të Kushtetutës; neneve 72 dhe 77 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Bashkim Dedja (kryetar), Vladimir Kristo, Xhezair Zaganjori, Sokol Berberi, Sokol Sadushi, Petrit Piloçi, Altina Xhoxhaj.

Anëtarë kundër: Admir Thanza, Vitore Tusha.

MENDIM PAKICE

Jemi kundër vendimit të shumicës në lidhje me qëndrimin që ka mbajtur për pretendimin

e kërkuetit për mosarsyetimin e vendimit nr.21, datë 16.1.2009 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe vendimit nr.728, datë 2.7.2010 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë (Dhomë Këshillimi).

Kërkueti ka parashtruar në kërkesën e tij se në proceset gjyqësore penale, të zhvilluara në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë dhe në Gjykatën e Apelit Tiranë, është cenuar e drejta për proces të rregullt ligjor për shkak të mosarsyetimit të vendimeve sipas kërkesave ligjore, pretendim të cilin e ka ngritur dhe në rekursin e ushtruar prej tij në Gjykatën e Lartë.

Gjykata Kushtetuese (Gjykata), në jurisprudencën e saj të vazhdueshme, ka theksuar se kontrolli kushtetues që ajo ushtron ndaj vendimeve gjyqësore, është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.31, datë 1.12.2005 dhe nr.22, datë 22.7.2009*).

Gjykata ka theksuar se domosdoshmëria e arsyetimit të vendimeve gjyqësore përbën një garanci për procesin ligjor. Vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, në analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre. Ato duhet të jenë në shërbim dhe në funksion të njëra-tjetrës. Kërkesat për standardin e arsyetimit të vendimit penal, janë sanksionuar në nenin 383 Kodit të Procedurës Penale (KPP), në të cilin përcaktohet se elementet që duhet të përmbajë një vendim, janë: një parashtrim i përmbledhur i rrethanave të faktit dhe provat mbi të cilat bazohet vendimi, arsyet për të cilat gjykata i quan të papranueshme provat e kundërta, si dhe dispozitivin, duke treguar nenet e zbatuara të ligjit dhe se vendimi duhet të arsyetohet, ndryshe është i pavlefshëm (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.12, datë 2.4.2008*).

Vendimi gjyqësor në çdo rast duhet të jetë jo vetëm i rregullt në formë, por i qartë në përmbajtje dhe logjik. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë. Ato duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë. Këto argumente duhet të jenë, gjithashtu, të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese. Përfundimet e pjesës arsyetuese duhet të bazohen jo vetëm në aktet ligjore, por edhe në parimet dhe rregullat që karakterizojnë mendimin e shëndoshë e logjik (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.7, datë 9.3.2009; nr.23, datë 23.7.2009; nr.38, datë 30.12.2010; nr.8, datë 16.3.2011*).

Shumica, megjithëse i referohet jurisprudencës së mësipërme të kësaj Gjykate, bën vlerësim të gabuar kur arsyeton se standardet e arsyetimit janë respektuar në proceset gjyqësore. Në vendimin e Gjykatës së Apelit Tiranë, që është objekt i këtij gjykimi, nuk rezulton të jetë bërë analizë e provave, mbi bazën e të cilave ajo Gjykatë të ketë krijuar bindjen për fajësinë e kërkuetit, por vetëm në një paragraf shprehet se “Në këto rrethana e ndodhur çështja, nga analiza e provave dhe logjika e fakteve të marra në unitet, Gjykata e Apelit konstaton se vendimi i Gjykatës së Faktit është i drejtë dhe i bazuar në ligj dhe prova dhe si i tillë duhet të lihet në fuqi, për sa i përket fajësisë dhe masës së dënimit.” Gjithashtu, Gjykata e Apelit e ka marrë të mirëqenë arsyetimin dhe analizën e provave të bëra nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Kurbin në vendimin nr.60, datë 29.4.2008, vendim i cili ka deklaruar fajësinë e kërkuetit, duke u bazuar, midis të tjerash, në: i) *prova të marra “me rezervë”*, si rezultat i kundërshtive midis deklarimeve në seancë të dëshmitarit kryesor okular KS (vëllai i të pandehurit) dhe atyre të deklaruara në procesverbalin e marrjes së të dhënave nga persona që kanë dijeni për veprën penale (f.31/2 e fashikullit hetimor, f.27/2 dhe 30 të procesverbalit të seancës dëgjimore) dhe i cilëson ato “si të dyshimta, jo korrekte dhe konfuze” (f.3 e vendimit). Me rezervë janë vlerësuar edhe deklaratimet e të dëmtuarit AK, i cili, sipas arsyetimit të gjykatës “nuk mund të përgjegjësojë veten për mbajtjen e armës, por të pandehurin M. Stojani”; ii) *konkluzione kontradiktore*, si: “Dëshmi të tjera të administruara në gjykim nuk zbardhën të vërtetën se kujt i përkiste arma e zjarrit, por që provuan

se arma ishte mbajtur në dorë nga i pandehuri pas grindjes” ose “... edhe sikur të pranojmë se kjo armë i ishte marrë dëshmitarit AK (i dëmtuari) nga i pandehuri Marjan Stojani, përsëri ky shtetas e ka konsumuar veprën penale të mbajtjes pa leje të armës luftarake” (f.4 e vendimit); iii) *arsyetimin e pjesshëm të shkaqeve të pushimit të procedimeve penale të mëparshme ndaj palëve*, duke u ndalur vetëm në përshkrimin e shkaqeve të pushimit të ndjekjes penale ndaj të pandehurit M.Stojani akuzuar për veprën penale “plagosje e lehtë” dhe duke mospërmendur shkaqet e pushimit të ndjekjes penale ndaj të dëmtuarit AK për veprën penale “armëmbajtje pa leje”.

Është e vërtetë që vlerësimi i provave nuk përbën atribut të juridiksionit kushtetues, por të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, të cilat çmojnë provat, duke përcaktuar vërtetësinë dhe fuqinë provuese të tyre, ku çdo provë i nënshtrohet shqyrtimit dhe nuk ka vlerë të paracaktuar. Gjykata i çmon provat sipas bindjes së formuar pas shqyrtimit të tyre në tërësi. Nga ana tjetër, ekzistenca e faktit nuk mund të nxirret nga indiciet, përveçse kur këto janë të rëndësishme, të sakta dhe në përputhje me njëra-tjetrën (neni 152 i KPP-së).

Megjithatë, nga përmbajtja e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë, i cili i referohet vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin, rezulton se argumentet e pjesës arsyetuese, të mbështetura në provat e administruara gjatë procesit gjyqësor, nuk formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, për shkak të kundërthënive të hapura dhe, si të tilla, këto argumente nuk janë të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese, pikërisht *“lënien në fuqi të vendimit për sa i përket fajësisë dhe masës së dënimit”*.

Nuk jemi dakord, gjithashtu, me arsyetimin e shumicës për pabazueshmërinë e pretendimit të kërkuarit për mosarsyetimin e vendimit nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në Dhomë Këshillimi.

Është kompetencë e Kolegjit të Gjykatës së Lartë të analizojë dhe të vlerësojë në Dhomë Këshillimi nëse shkaqet e ngritura në rekurs janë në përputhje me kërkesat e ligjit. Në rast se ky Kolegj, në Dhomën e Këshillimit, krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs objektivisht nuk gjejnë mbështetje në aktet e administruara në dosjen gjyqësore, atëherë është në kompetencën e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore. Në të kundërt, kur shkaqet e ngritura në rekurs janë të tilla që evidentojnë cenimin e ndonjë prej elementeve të procesit të rregullt ligjor, siç është dhe arsyetimi i vendimit, vlerësimi mbi mënyrën e zbatimit të ligjit procedural nga Kolegji i Gjykatës së Lartë përfshihet në juridiksionin kushtetues.

Nga sa më sipër, në rrethanat kur standardi i arsyetimit të vendimit gjyqësor është cenuar nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Kurbin dhe nuk është riparuar nga Gjykata e Apelit dhe ky pretendim është parashtruar në rekursin e ushtruar në Gjykatën e Lartë, vlerësojmë se nga pikëpamja kushtetuese, vendimi i Kolegjit Penal, në Dhomë Këshillimi, për mospranimin e rekursit të kërkuarit, vë në dyshim respektimin e të drejtës së tij për një proces të rregullt ligjor.

Përfundimisht, në ndryshim nga sa argumenton shumica, mendojmë se në gjykimin e zhvilluar në Gjykatën e Apelit Tiranë dhe në Gjykatën e Lartë nuk është respektuar një nga standardet e procesit të rregullt ligjor lidhur me arsyetimin e vendimeve gjyqësore, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së dhe, për rrjedhojë, është cenuar e drejta e kërkuarit për një proces të rregullt ligjor.

Anëtarë: Vitore Tusha, Admir Thanza.

VENDIM Nr.29, datë 27.4.2011

**PËR DISA NDRYSHIME NË RREGULLOREN “MBI MINIMUMIN E REZERVËS SË
DETYRUAR TË MBAJTUR NË BANKËN E SHQIPËRISË NGA BANKAT”**

Në bazë dhe për zbatim të nenit 43 shkronja “c” të nenit 19 dhe nenit 20 të ligjit nr. 8269, datë 23.12.1997 “Për Bankën e Shqipërisë”, të ndryshuar; si dhe të nenit 67 të ligjit nr.9662, datë 18.12.2006 “Për bankat në Republikën e Shqipërisë”, me propozim të Departamentit të Politikës Monetare, Këshilli Mbikëqyrës i Bankës së Shqipërisë

VENDOSI:

1. Në rregulloren “Mbi minimumin e rezervës së detyruar të mbajtur në Bankën e Shqipërisë nga bankat” miratuar me vendimin nr.43, datë 16.7.2008 të Këshillit Mbikëqyrës të Bankës së Shqipërisë, të bëhen ndryshimet e mëposhtme:

a) Në nenin 12, përmbajtja e pikave “1” dhe “4” ndryshon përkatësisht si më poshtë:

“1. Banka e Shqipërisë mund të remunerojë bankat për mbajtjen e rezervës së detyruar në lekë dhe në valutë, për periudhën e mbajtjes së saj.”

“4. Në rast të remunerimit, përkatësisht të rezervës së detyruar në lekë dhe në valutë, normat e remunerimit përcaktohen me vendim të Këshillit Mbikëqyrës të Bankës së Shqipërisë dhe njoftohen të paktën 30 (tridhjetë) ditë pune përpara fillimit të periudhës së mbajtjes.”.

2. Ngarkohen Departamenti i Operacioneve Monetare, Departamenti i Mbikëqyrjes, si dhe të gjitha strukturat e tjera në Bankën e Shqipërisë për zbatimin e këtij vendimi.

3. Ngarkohet Departamenti i Marrëdhënieve me Jashtë, Integritetit European dhe Komunikimit, për publikimin e ndryshimeve të rregullores “Mbi minimumin e rezervës së detyruar të mbajtur në Bankën e Shqipërisë nga bankat”, të miratuara me këtë vendim në Fletoren Zyrtare të Republikës së Shqipërisë dhe në Buletinin Zyrtar të Bankës së Shqipërisë.

4. Ky vendim hyn në fuqi 15 (pesëmbëdhjetë) ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare të Republikës së Shqipërisë.

KRYETARI
Ardian Fullani